

Credința și fapta

Apariție
neîntreruptă
din anul 2002.

Foaie duminicală a parohiei "Toma Cozma"

Duminica a zecea după Rusalii

Evangelhia duminicii

Vindecarea lunaticului

Matei 17, 14-23

În vremea aceea s-a apropiat de Iisus un om, îngenunchind înaintea Lui și zicându-I: Doamne, miluiește pe fiul meu, că este lunatic și pătimește rău, căci adesea cade în foc și adesea în apă. Și l-am adus la ucenicii Tăi, însă ei n-au putut să-l vindece. Iar Iisus, răspunzând, a zis: O, neam necredincios și îndărătnic, până când voi fi cu voi? Până când vă voi răbda pe voi? Aduceți-l aici la Mine! Și Iisus l-a certat și demonul a ieșit din el și copilul s-a vindecat din ceasul acela. Atunci, apropiindu-se ucenicii de Iisus, l-au zis de o parte: De ce noi n-am putut să-l scoatem? Iar Iisus le-a răspuns: Pentru puțină voastră credință. Căci adevărat grăiesc vouă: Dacă veți avea credință cât un grăunte de muștar, veți zice muntelui acestuia: Mută-te de aici dincolo și se va muta; și nimic nu va fi vouă cu neputință. Dar acest neam de diavoli nu iese decât numai cu rugăciune și cu post. Pe când străbăteau Galileea, Iisus le-a spus: Fiul Omului va fi dat în mâinile oamenilor și-L vor omorî, dar a treia zi va învia.

Vineri, 17 august,

Sfântul Alipie, iconarul

Ca un sfeșnic luminos s-a arătat dumnezeiescul vostru lăcaș pe care l-ați zidit cu sudori de sânge, prin râvna sfințelor voastre nevoițe, și pentru care cu rugăciunile înălțate s-a pogorât harul de sus, adevărindu-se astfel proorocia celui întâi chemat, care a zis: „Pe această înălțime va răsări Harul lui Dumnezeu și se va înmulți credința”. Pentru aceasta, vouă ca unor împlinitori ai proorociei, vă strigăm:

Bucură-te, ARETA, că mila Domnului asupra ta s-a revărsat.

Bucură-te, că drept milostenie s-a socotit bogăția ce ți s-a furat.

Bucură-te, TEOFIL, că trupul de o cămașă aspră ți-a fost acoperit, iar pământul drept așternut ți-a fost.

Bucură-te, SISOIE, cel ce somnul în priveghere ai schimbat, iar lacrimile liniște ți-au dat.

Bucură-te, ALPIE, căci îngerii te ajutau când pictai sfințele icoane.

Bucură-te, ierarhe SIMON, care viețile sfinților ni le-ai lăsat în scris.

Bucură-te, NICON, căci Cuvioșului Antonie i-ai fost întâiul ucenic.

Bucură-te, căci pe Teodosie la lucrările mănăstirești l-ai ajutat și la nevoițele lor părtaș te-ai arătat.

Bucură-te, TEOFAN, cel ce cu postul trupul ți-ai smerit.

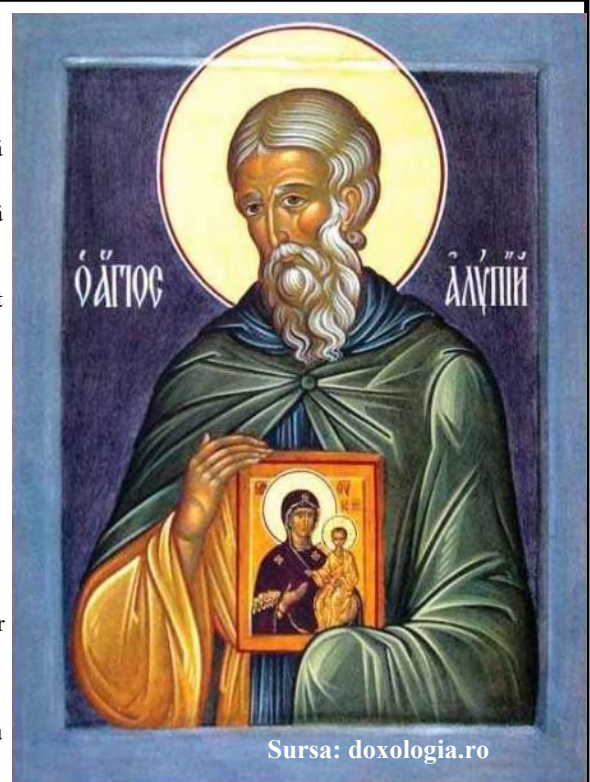
Bucură-te, ONISIFOR, cel ce cu rugăciunile și cu privegherile sufletul tău ți-ai înviat.

Bucură-te, MACARIE, care pentru sfințenia vieții de la Dumnezeu,

nestricăciune ai dobândit.

Bucură-te, diaconule ANASTASIE, care pentru Hristos cununa muceniei ai primit. Bucurați-vă, preocupaișii părinți de la Pecerska, luminători a toată lumea și preaslăviți făcători de minuni!

Din Acatistul Acatistul Soborului Sfinților Cuvioși din Lavra Pecerska

Sursa: doxologia.ro

DUMINICA MIGRANȚILOR ROMÂNI

Începând cu anul 2009, în Patriarhia Română, această sărbătoare este celebrată în prima duminică după Adormirea Maicii Domnului.

Cifre făcute publice mai recent de Departamentul pentru Românii de Pretutindeni arătau că în afara granițelor țării ar trăi aproximativ 9,7 milioane de români, din care 5,6 în diaspora, iar restul în comunitățile istorice din jurul României (Basarabia – Rep. Moldova; Bucovina de Nord, Transcarpatia și Bugeac – Ucraina; Voivodina și Timoc – Serbia, Bulgaria) sau din Balcani (aromâni, macedo-români, megleno-români din Albania și Grecia).

Cu prilejul acestei zile dedicate lor, Preafericitul Părinte Patriarh Daniel a adresat migranților români un mesaj, din care puteți citi un fragment, în pagina a patra

Cu bucurie, anunțăm că parohia Toma Cozma organizează în parcul parohial

TĂBĂRA DE O ZI

Pentru copii și tineri, în data de 26 august 2025.

Programul manifestării și aspectele organizatorice vor fi comunicate ulterior,

în funcție de

**numărul celor înscriși
Înscrieri la pangarul parohial
sau la tel. 0742 044 844**

Alipie Iconarul – Chipul sfințeniei în culori nepieritoare

Cuviosul părintele nostru Alipie al Pecerscăi s-a arătat următor dumnezeiescului Evanghelist Luca, căci el slujea Domnului, Care ne-a făcut pe noi după chipul și după asemănarea Sa, închipuind cu minune nu numai fețele sfinților pe icoane, dar și bunătatea aceluia, în sufletul său. Pe lângă aceasta s-a arătat și doctor minunat, a cărui viață dreptcredincioasă s-a închipuit nouă astfel:

În zilele binecredinciosului domn al Kievului, Vsevolod Iaroslavici și pe vremea egumeniei Cuviosului Nikon, după rânduiala lui Dumnezeu și după sfătuirea Cuvioșilor părinți Antonie și Teodosie, care s-au arătat la zece ani după moartea lor în Constantinopol, au venit la împodobirea sfintei biserici Pecersca niște zugravi greci. La aceștia a fost dat fericitul Alipie de către părinții săi, pentru învățătura zugrăvirii icoanelor. Deci Alipie a fost el însuși văzător al minunii despre care se scrie în povestirea cea pentru sfânta biserică a Pecerscăi, când zugravii împodobeau cu mozaic altarul și icoana Preasfintei Născătoare de Dumnezeu singură s-a închipuit într-însul, apoi s-a luminat mai mult decât soarele; după aceasta un porumbel a zburat din gura ei, și după mult zbor a intrat în gura icoanei Mântuitorului ce era sus. Pe atunci fericitul Alipie, învățându-se, ajuta meșterilor săi și a scris în mîntea sa, că lucrarea Preasfântului Duh petrece în acea sfântă biserică a Pecerscăi.

Deci, pictorii sfârșindu-și lucrul lor și împodobind cu chipuri sfânta biserică, Alipie s-a împodobit și el cu îmbunătățitul chip al rânduiei celei călugărești, de către cuviosul egumen Nikon. El a început a se deprinde a închipui duhovniceștile fapte bune ale sfinților, căci acum știa bine închipuirea cea materialnică a feței lor. Și era așa de meșter și preînțelept în lucrul său, încât și din icoanele cele materialnice, cu darul lui Dumnezeu, putea să pună de față îmbunătățitele chipuri duhovnicești, căci a învățat meșteșugul zugrăvirii icoanelor, nu pentru adunare de bogății, ci pentru săvârșirea faptelor bune; pentru că lucra sfințele icoane, pe cât era de trebuință tuturor, egumenului și fraților, neluând nimic pentru osteneala sa.

El mai ales îi ruga pe toți ca, văzând în vreo biserică icoane învechite, să-i spună lui; iar el, netrebuindu-i nici o plată pe pământ, le împodobește prin lucrul mîinilor sale. Sau de nu avea cândva să lucreze cuiva, atunci luând împrumut aur și argint pentru trebuința icoanelor, se îndeletnicea în ostenele sale și, căroră le era dator, le plătea cu icoane. Aceasta o făcea ca să nu fie fără lucru, ci să se asemene sfinților părinți celor de demult, care la lucrul mîinilor se nevoiau de-a pururea, și însuși mai-marelui Apostol Pavel, care zice pentru sine: *Că trebuinței mele și celor ce sunt cu mine, au slujit aceste mîini ale mele.*

Iar de i se întâmpla cândva vreo dobândă din lucrul mîinilor lui, atunci o împărțea în trei părți: întâia parte o lăsa pentru nevoia icoanelor; a doua, pentru milostenia săracilor, iar a treia pentru, trebuința mănăstirească. Și văzând egumenul meșteșugul atât de îmbunătățit al acestui cuvios zugrav, căci era vrednic ca pe lângă monahicescul chip cel îngeresc, să picteze și lucrarea chipului celui de o ființă al lui Iisus, Fiul lui Dumnezeu, preotul după rânduiala lui Melchisedec, l-a ridicat pe el prin sârguința sa la treapta preoției. Dar, pe deasupra lucrării sale preoțești, Sfântul Alipie a devenit și un mare făcător de minuni.

Relatăm câteva:

Un bogat oarecare din cetatea Kievului, fiind plin de lepră și căutând ajutor de la doctori, de la vrăjitori și de la oameni de altă credință, dar n-a folosit nimic, ci mai mult rău și-a făcut. Atunci unul din prieteni l-a îndemnat să reoagă la Mănăstirea Pecersca și să roage pe părinții aceia să se roage pentru dânsul, dar el abia a voit. Apoi, când îl duseră acolo, egumenul a poruncit să-l adape cu apă din puțul Cuviosului Teodosie și să-i spele capul și fața lui. Și îndată a scos atîta puroi pentru necredința sa, încât toți, de mirosul urât, au fugit de la dânsul. Deci s-a întors la casa sa, plângând și tânguindu-se, și de rușinea mirosului n-a ieșit la lumină multe zile, zicând către prietenii săi: „Acoperit-a rușinea obrazul meu, înstrăinat-m-am de frații mei și nemernic m-am făcut fiilor maicii mele, căci nu am mers cu credință la cuviosii părinți Antonie și Teodosie”.

Deci în toate zilele aștepta moartea. Însă venindu-și odată în sine, s-a gândit să-și mărturisească toate greșelile sale; de aceea a mers iarăși la Mănăstirea Pecersca, la Cuviosul acesta Alipie, și s-a mărturisit înaintea lui. Iar cuviosul i-a zis lui: „Bine ai făcut, fiule, mărturisindu-ți lui Dumnezeu păcatele tale înaintea nevredniciei mele, pentru că așa și prorocul mărturisește

de sine, către Domnul, zicând: *Voi mărturisi fărădelegea mea Domnului, și tu ai lăsat păgânătatea inimii mele*”. Apoi l-a învățat pe el mult despre mântuirea sufletului și, luând vopsele pentru zugrăvirea icoanelor, i-a împodobit fața lui, ungându-i bubele cele cu puroi. Apoi, ducându-l în biserică, l-a împărțășit cu dumnezeieștile Taine și i-a poruncit să se spele cu apa aceea cu care obișnuiesc preoții a se spăla după împărțășire. Deci chiar acolo i-au căzut lui bubele și îndată i s-a întors cea dintâi închipuire frumoasă a sănătății sale. Astfel, întru această facere de minuni, Cuviosul părintele nostru Alipie s-a făcut de un chip cu Domnul Hristos, căci precum Hristos a tămăduit pe cel leproș și i-a poruncit să se arate preotului și să aducă dar pentru curăția sa, tot astfel și acest cuvios a poruncit bubosului său să se arate înaintea lui, fiind în rânduiala slujbei preoțești, și să aducă darul acela de care prorocul grăiește: *Ce voi răsplăti Domnului pentru toate câte mi-a dat mie? Paharul mântuirii voi lua!* Să pomenim aici și acest dar: că strănepotul acestui bubos, ca mulțumire pentru curăția lui, a ferecat cu aur un chivot, care se află pe sfântul prestol al bisericii Pecerscăi.

Pe lângă aceasta, Cuviosul Alipie a mai fost iarăși de un chip cu Hristos, Cel ce a tămăduit și pe un orb din naștere; căci, precum Hristos a tămăduit pe acela, întâi ungându-i ochii cu tină, apoi poruncindu-i să se spele în scaldătoarea Siloamului, care se încălzește „trimis”, tot astfel și acest cuvios, întâi a uns bubele leproșului său cu vopsele de zugrăvit icoane, apoi i-a poruncit să se spele cu apa cu care obișnuit se spală preoții după împărțășire și în acest fel l-a tămăduit de bubele cele întunecate, împreună încă și de orbirea păcatelor.

Deci toți cei ce atunci veniseră împreună din cetate, s-au mirat foarte mult de acea grabnică tămăduire, dar Cuviosul Alipie le-a zis lor: „Fraților, luați aminte la ceea ce se zice: *Nimeni nu poate să slujească la doi domni*, căci acest om mai înainte se robise vrăjmașului prin păcatele farmecelor, iar mai pe urmă a venit aici la Dumnezeu, deznădăduind de mântuirea sa, după sfatul vrăjmașului, necrezând Domnului cel ce singur poate să mântuiască; de aceea mai multă stricăciune năvălise asupra lui, pentru necredința sa. Pentru că Domnul a zis: *Cereți, și vi se va da*; dar nu așa cu îndoială, ci cu credință. Iar acum, când acela s-a întors și s-a pocăit înaintea lui Dumnezeu de cele ce a făcut, ascultându-l eu și Dumnezeu fiind bogat în milă, L-a tămăduit”. Auzind oamenii acestea, s-au închinat și s-au întors înapoi cu cel tămăduit, slăvind pe Dumnezeu și pe ceea ce l-a născut pe El, încă și pe Cuviosii părinți Antonie și Teodosie și pe acest cuvios părinte, Alipie, ucenicul aceluia, de care ziceau că într-adevăr acesta este la noi un nou Elisei, care l-a tămăduit de lepră pe bărbatul acela, ca Elisei pe Neeman Sirianul.

Hristos, tot din aceeași cetate a Kievului, care a zidit o biserică, și a voit să facă șapte icoane mari pentru împodobirea ei. Atunci a dat argint și scânduri pentru icoane la doi monahi ai Mănăstirii Pecersca, cunoscuți ai lui, rugându-i ca pentru zugrăvire să întrebe pe Alipie. Acei monahi n-au spus nimic lui Alipie, iar argintul l-au oprit pentru ei. Apoi, trecând câțeva vreme, a trimis omul acela la monahi, să afle dacă îi sunt icoanele zugrăvite. Iar ei au răspuns: „Mai mult argint îi trebuie lui Alipie”. Și iar au luat argintul trimis de om, pe care, de asemenea, l-au oprit. Apoi, fiind fără de rușine, au trimis la omul acela cuvinte nedrepte asupra sfântului, zicând că: „Îi mai trebuie încă pe atât pe cât a luat”. Iar omul cel iubitor de Hristos a dat a treia oară, zicând: „Voiesc din mîinile lui numai rugăciune și binecuvântare”. Dar fericitul Alipie nu știa nimic de ceea ce făceau acei monahi.

Deci după aceasta, omul iar a trimis, vrând să știe cu adevărat dacă îi sunt icoanele zugrăvite sau nu. Iar monahii, nemaștiind ce să răspundă, au zis: „Alipie a luat argintul tău în trei rînduri și acum nu vrea să zugrăvească icoanele”. Pentru aceea, acel om iubitor de Hristos a mers cu mulți tovarăși în Mănăstirea Pecersca la Cuviosul egumen Nikon și i-a spus pricina mahnirii sale. Iar egumenul, chemând pe Alipie, i-a zis: „Frate, de ce ai făcut acestui fiu al nostru o nedreptate ca aceasta, că te-a rugat de multe ori, dându-ți cât ai voit; iar tu, făgăduindu-te și luând atîta argint, nu-i zugrăvești lui icoanele, pe care uneori le faci și în dar?”. Răspuns-a Alipie: „Cinstite părinte, știi sfinția ta că niciodată nu m-am lenevit în acest lucru, dar acum nu știu despre ce-mi vorbești!”. Egumenul iarăși a zis: „Ai luat trei prețuri pentru șapte icoane, și nici până acum nu le-ai zugrăvit”. Deci îndată, spre musturarea sfântului, a trimis să aducă scândurile acelor icoane, care înainte de acea noapte se văzuseră nezugrăvite într-o cămară mănăstirească.

(continuare în pagina a treia)

(urmare din pagina a doua)

Acum să venim și la minunea ce s-a întâmplat la sfârșitul sfântului, anume, cum acest meșter zugrav făcător de minuni a trecut de la această viață vremelnică la cea veșnică. Un dreptcredincios i-a dat Cuviosului părinte Alipie o icoană, Adormirea Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, ca s-o zugrăvească, rugându-l s-o gătească de praznicul Adormirii. Iar după câteva zile cuviosul s-a îmbolnăvit, și se apropia de sfârșitul său; icoana rămânând nezugrăvită. Din această pricină, omul acela se supăra și se mătnea asupra sfântului. Dar Alipie îi zicea: „Fiule, nu te supăra venind la mine, ci aruncă-ți spre Domnul grija ta, căci El va face cum va voi: Icoana va sta la locul ei la praznicul său”. Deci omul, crezând cuvintelor cuviosului, s-a dus bucurându-se la casa sa. Apoi, venind iarăși la Vecernia praznicului Adormirii Preasfintei Născătoare de Dumnezeu și văzându-și icoana nezugrăvită și pe Cuviosul Alipie mai bolnav, îl defăima, zicându-i: „De ce nu mi-ai spus de slăbiciunea ta, că așa fi dat altuia să-mi zugrăvească icoana, ca praznicul să-mi fie luminos și cinstit? Dar acum, iată că m-ai rușinat”. Cuviosul a răspuns cu blândețe: „O, fiule, oare am făcut aceasta din lenevire? Însă Dumnezeu poate ca icoana Maicii Sale să o zugrăvească cu un cuvânt, pentru că eu acum mă duc din lumea aceasta, precum mi-a arătat mie Domnul, iar pe tine nu te voi lăsa întristat”. Auzind aceasta, omul acela a plecat foarte întristat.

Și iată, după plecarea celui om, a intrat un tânăr luminos la Cuviosul Alipie și a început a zugrăvi acea icoană; iar Alipie, socotind că stăpânul icoanei s-a supărat pe dânsul și a trimis alt zugrav, la început i se părea că acela este un om, dar graba și frumusețea lucrului îl arăta pe el că este înger, căci uneori puneau aur pe icoană, iar alteori freca pe piatră felurite vopsele și cu acelea zugrăvea; și astfel, în trei ceasuri a zugrăvit o icoană foarte frumoasă. După aceea a zis către cuvios: „Părinte, oare lipsește ceva de aici sau am greșit în ceva?”. Cuviosul i-a răspuns: „Bine ai făcut-o, Dumnezeu ți-a ajutat să o zugrăvești cu așa frumoasă podoabă, și Insuși El a lucrat aceasta prin tine”. Apoi, sosind seara, zugravul acela s-a făcut nevăzut cu icoana.

Iar stăpânul icoanei a petrecut toată noaptea fără somn, de mâhnire că nu avea icoana gata pentru praznic, numindu-se pe sine nevrednic de un dar ca acesta și foarte păcătos. Apoi, sculându-se, s-a dus la biserică să plângă a sa greșeală; dar, deschizând ușa bisericii, a văzut icoana la locul său, strălucind foarte. Atunci a căzut de frică, socotind că o nălucire i s-a arătat lui; apoi, intrând puțin și privind, a cunoscut că este icoana lui, și de aceea, fiind în cutremur și spaimă mare, și-a adus aminte de cuvintele Cuviosului Alipie, care îi zisese că icoana îi va fi gata la praznicul său. Deci, alergând, a deșteptat pe casnicii săi, iar ei îndată au mers cu bucurie în biserică după dânsul, cu lumânări și cu tămâieri.

Și văzând ei icoana că strălucea ca soarele, au căzut cu fețele la pământ, i s-au închinat ei și au sărutat-o cu toată veselia sufletului. După aceasta, acel om dreptcredincios s-a dus la egumen și a început a-i spune și lui minunea ce se făcuse cu acea icoană. Deci au mers împreună la Cuviosul Alipie și l-au văzut pe el ducându-se din lumea aceasta. Însă l-a întrebat egumenul: „Părinte, cum și de cine s-a zugrăvit icoana omului acesta?”. Iar el le-a spus lor toate cele ce a văzut și a zis: „Îngerul a zugrăvit-o și iată-l și acum stă de față, vrând să mă ia pe mine”. Acestea zicându-le, și-a dat duhul său în mâinile Domnului, în 17 zile ale lunii august. Iar frații, îngrijindu-i trupul, l-au pus în biserică și, făcând deasupra lui cântarea cea obișnuită, l-au pus în peștera Cuviosului Antonie.

Astfel, acest sfânt zugrav făcător de minuni a împodobit cerul și pământul, suindu-se acolo cu sufletul său cel îmbunătățit, iar aici fiind cu trupul, în cinstea lui Dumnezeu Tatăl, începătorul zugravilor, Care a zis: *Să facem om după chipul și asemănarea noastră*; asemenea și după a chipului ipostasului său, a lui Dumnezeu Fiul, Care s-a pogorât în chip de porumbel și de limbă de foc. Care fiind deoființă, să ne fie nouă, ca, împreună cu părintele nostru Alipie, să-l laudăm în vecii vecilor. Amin.

Sursa: doxologia.ro

Educația sănătoasă a copiilor - șapte sfaturi pentru tătici

De multe ori, ca duhovnic mă confrunt cu soți care reclamă incapacitatea, indiferența sau irascibilitatea mamelor în raport cu copiii familiei. Aș propune mai jos câteva atitudini constructive ale tatălui, care pot ajuta mult buna creștere a copiilor:

1. **Ascultă mai întâi** – dacă soția întâmpină dificultăți, nu face față, se enervează, nu te grăbi cu observațiile. Încearcă să înțelegi și să aprofundezi înainte de a da soluții. E foarte ușor să condamni sau să umilești soția, că, vezi, Doamne, nu se pricepe. Să știi însă aceasta: copiii percep imediat tensiunile dintre părinți. Și vor face tot ce le e cu putință pentru a le augmenta, astfel încât lucrurile să curgă în favoarea mofturilor lor personale.
2. **Alege momentul potrivit** – Observațiile pe care soțul sau soția le fac partenerului de viață trebuie să aibă drept obiectiv ajutorarea celui alt pentru a înțelege situația, nu pentru ca să vadă cine e mai deștept. Așadar, nu contrazice soția în fața copiilor. Orice neînțelegere dintre voi se discută **între patru ochi**, nu la masa familiei.
3. **În orice conflict familial, ai grijă să intervii ca sprijin, nu ca „judecător”** – formulează încurajări de tipul „hai să vedem cum putem face împreună” în loc de „uite, eu știu mai bine”. Este esențial să oferi siguranță celor care îți sunt în preajmă.
4. **Fii exigent cu tine însuși**. Copiii învață de la tată cum să își gestioneze curajul, limitele și relațiile cu exteriorul. Stăpânirea de sine, autocontrolul și mai ales consecvența când e vorba de asumarea unui angajament, pot constitui un suport solid pentru conștiința copiilor.
5. **Învață să apreciezi pe membrii familiei**. De multe ori, un cuvânt de apreciere devine un punct de plecare pentru mai multa angajare a copiilor. Chiar și atunci când copiii au greșit și își merită critica sau pedeapsa, totuși nu înceta nici o clipă a le aminti că încă nu ți-ai pierdut încrederea în ei.
6. **Respectă-ți soția, cu orice preț, în fața copiilor, nu îți afirmă vreo superioritate**. Apostolul Pavel scrie în Galateni 3:28 că pentru creștini „nu mai este parte bărbătească și parte femeiască, pentru că voi toți una sunteți în Hristos”. Criticarea soției, pedepsirea sau umilirea ei în fața copiilor produc în sufletele acestora traume care nu se vor vindeca niciodată. Și, fie vor deveni slabi, lipsiți de voință, în fața ispitelor și a provocărilor pătimase, fie vor fi stăpâniți de ură, intransigență sau inflexibilitate față de ambii părinți, la vârste când nu mai e nimic de făcut.
7. **Gestionează cu maximă responsabilitate propriile plăceri, slăbiciuni sau pasiuni personale**. Presară-le ușor și amestecă-le bine în imensul cazan al nevoilor și intereselor familiale. Jertfa aceasta te va face credibil și îți va spori autoritatea morală în fața copiilor. Abia atunci vor înțelege cât e de important ca să te consulte, atunci când e vorba de decizii sau hotărâri pe care trebui să le ia în legătură cu viitorul lor, cu viața lor, dar mai ales să știe, că pentru acest viitor este nevoie de sacrificiu personal.

În concluzie, conform spiritului nostru creștin ortodox, în familie trebuie să aibă prioritate dimensiunea iubirii și a egalității în Hristos. În Biserica de acasă, „Ecclesia domestica”, tatăl nu mai este o autoritate „augustă”, ci principalul slujitor al familiei; mama nu mai este doar putătoare de grijă, pentru ca să nu le lipsească nimic din cele materiale copiilor, ci este o adevărată „călăuză pe calea credinței”.

Pr Mihai Mărgineanu

Publicație editată de Parohia TOMA COZMA,
ISSN 2067 - 8274
Str. Toma Cozma, nr. 41, cod poștal 700 554, Iași,
tel/fax: 0232 211 273
Preot paroh Mihai Mărgineanu, tel. 0742 044 844 (Coordonator principal)
Preot coslujitor Florin Aurel Călugăru, tel. 0752 900 697
Voluntari:
*Relații Publice: tel. 0741 706 602, Vasilica Onofrei
*Administratori site parohie/pagină facebook:
Costel Dumitru, Alexandru Losonczy, Vasilica Onofrei
* Alte activități: Paul Sârbu, Irina Coman, Valentin Burlacu
www.parohiatomacozma.ro,
parohiatomacozma@gmail.com

Se distribuie prin pangarul parohiei. Pentru susținerea acestei publicații, dar și pentru activitățile culturale și filantropice ale parohiei, primim donații în contul IBAN RO95 BTRL RONC RT06 6735 6201, Banca Transilvania, CIF: 11198095.

Vizitați-ne pe

facebook

Biserica Toma Cozma

Program liturgic

- **Duminica, 17 august,**
- **8.00** Utrenia, Sfânta și Dumnezeiasca Liturghie
 - **Marti, 19 august**
- **7.00** Sfânta și Dumnezeiasca Liturghie oficiată cu participarea unui mare număr de tineri din cadrul Asociației Tinerilor Ortodocși din Moldova. Această slujbă va fi oficiată în aer liber, în parcul bisericii.
 - **Vineri, 22 august**
- **18.00** Taina Sf. Maslu
 - **Sâmbătă, 23 august,**
- **07:00** Utrenia, Sfânta și Dumnezeiasca Liturghie, urmată de Pomenirea morților
- **18:00** Slujba Vecerniei
- În fiecare seară, după Slujba oficiată în Biserică, Taina Spovedaniei**

Istorie arduhovnicească "Cele patru lumânări"

Patru lumânări ardeau încetișor, și dacă ascultai cu atenție, puteai chiar să le auzi vorbind:

Prima lumânare a spus: „Eu sunt **Liniștea**. În ziua de astăzi oamenii au uitat că pot face parte din viața lor...” Flacăra s-a micșorat din ce în ce mai mult și s-a stins.

Apoi a vorbit **a doua lumânare**: „Eu sunt **Credința**. Oamenii spun că pot să trăiască foarte bine și fără mine... nu mai are niciun rost să ard...” Și aceasta s-a stins.

„Eu sunt **Iubirea**”, a spus cea de-a treia. „Nu mai am putere să ard, oamenii mă dau la o parte, uitând să-i iubească chiar și pe cei mai apropiați...” O adiere blândă, care trecea pe lângă ea, a stins-o fără să vrea.

Un copil a intrat în încăperea unde mai ardea o singură lumânare, și, văzând-le pe celelalte trei stinse, a început să plângă.

– „Voi ar trebui să fiți mereu aprinse!”

A patra lumânare i-a șoptit ușor: „Nu-ți fie frică, atâta timp cât eu ard, le putem reaprinde pe celelalte. Eu sunt **Speranța!**”

Cu ajutorul ei, copilul le-a reaprins și pe celelalte.

„Flacăra Speranței să ardă mereu în sufletul tău, pentru ca tu să ai o viață plină de liniște, credință și iubire!”

Sursa: blog insulaekklesia.ro

Fragment din Mesajul de anul acesta al Preafericitului Părinte Patriarh Daniel, adresat cu ocazia Duminicii Migranților Români, ce se intitulează „Centenarul Patriarhiei Române, timp de mare bucurie și de recunoștință pentru toți românii ortodocși”:

„...Acum, la sărbătoarea *Centenarului Patriarhiei Române* și în această *Duminică a migranților români*, adresăm un cuvânt de mulțumire și prețuire a noastră tuturor slujitorilor Sfințelor Altare din diaspora, ierarhi, preoți și diaconi, pentru bogata lor activitate pastoral-misionară și socială în aceste vremuri de instabilitate prin care trece societatea de astăzi, precum și tuturor credincioșilor ortodocși români din străinătate, pentru dragostea lor statornică față de Țara și Biserica Mamă.

Duminica Migranților Români ne aduce aminte că, deși departe fizic de țară, românii sunt uniți în duh cu cei dragi, prin slujbele Bisericii și tradițiile culturale. În inimile lor, *acasă* nu este doar un loc, ci o stare sufletească de comuniune cu rădăcinile, cu valorile moștenite și cu cei ce îi așteaptă mereu cu dor.

Biserica Ortodoxă Română este alături de românii de peste hotare, prin rugăciune și lucrare pastorală, prin parohiile și misiunile sale ea fiind sprijin, lumină, mângâiere și pod viu între generații.

Vă îndemnăm să păstrați cu sfințenie limba, credința și identitatea noastră românească. Să nu uitați că rugăciunea, iubirea față de părinți, de neam și de Dumnezeu nu cunosc hotare. Oriunde v-ați afla, rămâneți fii ai aceleiași Biserici și ai aceluiași neam binecuvântat.

Ne rugăm Preasfintei Treimi ca această zi, *Duminica Migranților Români*, să ne fie un prilej de bucurie a reîntâlnirii cu cei dragi rămași acasă, de întărire în credință și de aducere-aminte a celor care s-au mutat în Împărăția cerurilor.

Cu multă prețuire și părintească binecuvântare,
† DANIEL
Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române